

Landskap: *Blekinge* Upptecknat av: *Bengt Karlström*
 Härad: *Lister* Adress: *Magnus Heubocksg. 5 Lund*
 Socken: *Kyrkslätt* Berättat av: *Häkan Persson*
 Uppteckningsår: *1945* Född år *1870* i *Häkan, Kyrkslätt.*

Brätsman fick äka med ryttare hem på
julnatten. s. 1.
Bachs stod på gulddötters julnatten. s. 1.
Snapphans-sågen. s. 2.
Heava-näven. s. 2-3.
Odens hundar fick mjöl. s. 4.
Näcken. s. 5-6.
Heätsman ville ej gå med den döde. s. 7.

ACC. NR M. 9738:1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

För länge om, det var en båtsman i Vilsthult.
Om julnatt ville han hem. På den tiden gick de gå
till foto. Det kom en ryttare och undrade, om han
ville hem. Det ville han. Han gick sitta upp. Det
bar av upp. Det tog av åt luften. Genast var det
inte högt över trädtopparna. De ville riva av honom.
Ryttaren frågade honom, om han kände något. Man
saw bar det högre upp. När de kom till Vilsthult, så var
där en trollbaska. Björnbasken kallades den. Basken
stod på guldstötar till efter midnatt. Han gick inte
gå hem om natten.

ACC. NR M. 9788:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Så kom Hara-rävnen till ett ställe. Blott en liten herre var hemma. De andra hade gömt sig för snapphanarna. Hara-rävnen kom in till herren, sen snapphanarna börjat äta. De körde herren efter mat. Han träffade honom i fastan. Han var ked (ledsen). "Di skjuter mig, om jag inte går efter mer mat" "Följ med mig in," sa Hara-rävnen. När de kom in, sa den ene snapphanen vid bordet: "Är du inte efter mat?" "Jag tycker, ni ha nog mat," sa Hara-rävnen. (Hara-rävnen) Di ville snapphanen skjuta. Men han pekade på dem och sa: "Ni är några dåliga skytter. Men jag skall försöka." Så sköt han ihjäl dem alla sammans.

ACC. N:R M. 9788:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hära - räven red ikring mysket. Det var på
snapphanetiden. En gång kom han till Vålhall. Han
kom till en fru herrgård. Där tog emot hästen och
ville ha in honom. Sv baddade till honom. Han
skulle till och lägga sig. Han la sig på knä och
ville läsa Fader Vår. Men kvinnfolket sa: "Det är
inte brukligt här." Han gjorde det ändå och då låg
han på själva kallaklinten vid sjön och hästen
var med ^{hakar} fittarna upp mot en fura. Om morgonen efter
kom han dit och ville träffa den som förtrollat ho-
nom. Det kom så många kvinnor fram. Men så
kom det ena gamla skruvka så modfärd. Den
sköt han riktigt.

Skrytsnarrans
förvillereser.⁽¹⁴⁾
En bättre ver-
sion av sam-
ma tradition
finns i
M 9786:1.

ACC. N:R M. 9788:4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vid en kvorn gick en gubbe och mol om natten.
Så kom det två hundar hopalänkade. Gubben
var skickelig (snäll) och gav dem mjöl. Vi sticka-
de av mjölet. Sen gick de ut. En liten stund efter
kom det in en man. Det var Oden. Han sa till
gubben: "Nu ska han ha fast, för att han gett
mina hundar mjöl." Gubben fick pengar men
han fick inte ta dem i näven utan i hatten.
Men Oden sa till honom: "Dagen är din och natten
är min." Han brände sina pengar i hatten. Men
när han kom hem, brände pengarna brant igenom
hatten. Och han hade inte något i hatten, när
han kom hem.

ACC. N:R M. 9788:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

På Björkfälla äbo låg näcken mitt på dagen.
Det var en gubbe, som hade bössa med sig. Näcken
låg uppkruken på bron. Men gubben visste, att
det inte gick att skjuta honom utan arvesilver.
Han sa till honom: "Ligg där, tills jag kommer till-
baka." Det gjorde han också. Och gubben sköt honom.
Men sen fick han springa så bra, han tydde. An-
nars hade barnarna kommit kring honom.

2

En gång jag var liten, en 6-7 år. Det är en bäck
bakom Hansas. Där var vi hälet å söjnt (i helg
och söcken). Vi plockade kräfs (kräftor) och mestade
sik om kvällarna. Vi var 4 i sällskap. Det var sent.
En av oss sade: "Jag skall stänga ut och se, om jag
får napp, en gång till." Det nappade bra och tungt
var det. Han stod på en sten, som stutade ner mot
vätknet. Han kunde inte dra upp det utan fick dra in
det mot stenen. Vi stod och tittade. Det kom upp en
klo stor som min näve. Han drog inte upp utan
släppte och vi sprang. Det kom upp en liten hece som
sprang efter oss över 200 meter, långt nere söder om
Bäddahallarna och sen hela mossen upp. Vi såg oss
om flera gånger. Han var ens långt efter oss hela tiden
och skrek. Han var svartklädd. Min mor satt i la-
gårn och njötkade. Min far börde näcken strika och
sa till mor: "Jag är Hungen å var till bäcken för
näcken är efter gultarna."

ACC. N:R M. 9788:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

På en begravning i Skälmerskult fick de inte
hästarna av gården. Sen stannade hästarna också
i Kilskult. Kusken hoppade av och tittade i husläsen
(hundslagen) mellan öken och bort mot liket. Han såg
liket och en annan karl som sk med också. Sen
slapp han honom (den andre karlen).
Det var far som berättade det. Den döde var Gisla-
Ivan. Hästarna stannade, därför att han levat så gass.
Han ville väl vara, där han var.